

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 177

Romeinen recht snijden

Geen enkele Bijbelstudent zou de vermaning mogen negeren die de Geest van God door de apostel Paulus heeft gegeven om het Woord der Waarheid recht te snijden (II Tim. 2:15). Mensen die op oppervlakkige wijze met Gods Woord omgaan, hier en daar een stukje nemen dat goed uitkomt bij hun bedoelingen of veronderstellingen, voelen zich niet verplicht om recht te snijden. Maar voor mensen die zich ten doel hebben gesteld om altijd de waarheid te ontdekken die God in Zijn boek naar voren heeft gebracht, zullen hun geloof bewijzen door God op Zijn woord te nemen en dienovereenkomstig te reageren. Hun overtuiging zal altijd zijn: 'ik moet het Woord der Waarheid altijd recht snijden.'

Elke uitspraak in de Bijbel moet worden geïnterpreteerd. Er bestaat op deze regel geen uitzondering. Als de interpretatie zo eenvoudig is dat deze direct aan de oppervlakte ligt, is dat prima. Ware interpretatie is niets meer dan een correct begrip van wat er is gezegd. De oprechte student stelt altijd twee vragen bij alles wat hij in de Bijbel leest. De eerste is: 'wat staat er precies?' en de tweede: 'wat betekent het?'

Het is heel vaak veel moeilijker om te ontdekken wat er precies gezegd wordt, dan te ontdekken wat het gezegde betekent. Het boek dat wij de Bijbel noemen is een Nederlandse vertaling van wat oorspronkelijk is gezegd in andere talen. Met andere woorden, een Nederlandse Bijbel is eenvoudig het resultaat van wat bepaalde mensen aan ons vertellen wat de oorspronkelijke schrijvers hebben bedoeld met wat zij zeiden in het Hebreeuws of Grieks. Daarom is een Nederlandse Bijbel één lange verklaring van wat oorspronkelijk is gezegd. Laat niemand dus

uitleggingen of interpretaties minachten. Als iemand dat wel doet, kan hij net zo goed zijn Bijbels weggooien.

Vaak zien we dat lezers van de Statenvertaling uitspraken proberen te begrijpen die soms niets meer zijn dan verdraaide vertalingen van wat gesproken is door de Geest van God in de oorspronkelijke taal. De uitlegging van een verkeerde vertaling heeft bijkomende verwarring tot gevolg die de oorspronkelijke wanorde nog vergroot. Er bestaat geen vruchtelozer taak dan te pogen de ware betekenis te ontdekken in één of andere fout van een vertaler.

Er zijn situaties waarin we nooit de uitgesproken waarheid kunnen ontdekken, totdat we bereid zijn terug te gaan of teruggeleid te worden tot Gods geïnspireerde oorspronkelijke uitspraken. Als we die weg zelf niet kunnen gaan, moeten we bereid zijn eerlijke en onbevooroordeelde mensen te volgen die ons daarheen leiden en terwijl zij elke stap die zij doen aan de orde stellen en uitleggen. Als we eenmaal met een bepaalde mate van zekerheid weten wat de Heilige Geest heeft gezegd, zijn we klaar om verder te gaan met de opgave te ontdekken wat het betekent. En laat ieder die het Woord bestudeert, beseffen dat het Gods eer is een zaak te verbergen, maar dat zelfs koningen eer kunnen verwerven door een zaak uit te vorsen (Spr. 25:2). Deins niet terug voor deze taak die soms grenst aan eentonigheid.

Het ware begrip van veel moeilijke teksten in het Nieuwe Testament zal altijd zijn gebaseerd op het principe van het recht snijden van het woord der waarheid. Er staan in de Bijbel hele boeken waarvan de volle betekenis van hun boodschap nooit duidelijk zal worden voordat we het wezen van het volk onderkennen tot wie zij geschreven zijn en de goddelijke bedeling waaronder zij geschreven zijn. De brief van Paulus aan de Romeinen is daar één van.

De tijd waarin de brief aan de Romeinen is geschreven, kan duidelijk worden vastgesteld. Deze is geschreven op het moment dat in de Handelingentijd gemarkeerd wordt door de gebeurtenissen die in Handelingen 20:4 zijn beschreven. De brief is dus geschreven onder de bedeling van God die in de Handelingenperiode gold. Kerkelijke theologen willen hier echter heel graag een 'brief aan de kerk' van maken en daarom hebben zij wat onbeschaamd de gedachte in elkaar geflanst dat er in die tijd een 'georganiseerde kerk' in Rome bestond, van grote omvang en samengesteld uit een klein aantal joden en een groot aantal gelovige heidenen, waar deze brief zich in het bijzonder op richt. Er zijn evenwel nergens feiten te vinden die deze gedachte onderbouwen, behalve veel ongefundeerde veronderstellingen, die ertoe hebben geleid dat het bewijs dat voorhanden is, volledig wordt

genegeerd. Deze grote omgekeerde piramide begint op een punt in het verslag van Handelingen.

Volgens Handelingen 2:5,10 woonden (niet bezochten) joden in Jeruzalem, vrome mannen uit alle volken onder de hemel en onder hen bevonden zich sommigen die worden beschreven als gerepatrieerde (*EPIDEMEŌ*) Romeinen, zowel joden als proselieten. Men is met deze waarheid gestart en vervolgens zijn deze fantasten tot de lompe conclusie gekomen dat deze joden, na afloop van het Pinksterfeest, weer naar Rome zijn teruggekeerd en in die grote stad direct aan de slag zijn gegaan als verkondigers van het evangelie aan zowel joden als heidenen. Zij schrijven hun zelfs zo veel succes toe dat er een grote kerk ontstaan zou zijn aan wie Paulus zijn brief heeft geschreven.

Het is toch wel vreemd dat Paulus niets lijkt af te weten van deze moedige getuigen, nooit over hen spreekt en hun inspanningen volstrekt negeert. Ook wisten 'de voormannen der joden' niets over deze mensen en van het evangelie dat zij verondersteld worden te hebben verkondigd. Hun verklaring aan Paulus was 'wat deze sekte betreft, ons is bekend, dat zij overal tegenspraak vindt' (Hand. 28:22).

Het woord *EPIDEMEŌ* betekent thuiskomen vanuit het buitenland. Dat kan voor een bezoek zijn, of om er te gaan wonen. Dat is het woord dat gebruikt is voor deze Romeinse joden die aanwezig waren op de pinksterdag. Waar Lucas hier over sprak, waren Israëlieten die geboren en getogen waren in Rome, maar die waren teruggekeerd naar het land van hun voorvaders en die nu permanent gevestigd waren in en rond Jeruzalem om daar de laatste dagen van hun leven te slijten en om daar begraven te worden.

We moeten de verering en liefde die alle verstrooiden hadden voor Jeruzalem goed voor ogen houden om dat volledig te kunnen begrijpen. R.C.H. Lenski, een zeer capabele kenner van de Bijbelse geschiedenis, zegt: 'hoe innig deze joden Jeruzalem liefhadden wordt duidelijker door uitspraken als: 'Ieder die in het land Israël begraven wordt, bevindt zich in net zulke goede omstandigheden als wanneer hij onder het altaar begraven zou zijn'.' De gedachte dat deze gerepatrieerde joden na Pinksteren Jeruzalem weer verlaten zouden hebben om het evangelie in Rome te verkondigen, is daarom puur geklets. En de grote kerk die zij gesticht zouden hebben, heeft nooit bestaan. Bovendien zou de man, die geschreven heeft 'betaalt aan allen het verschuldigde, eerbetoon aan wie eer toekomt,' het werk dat deze mensen gedaan zouden hebben, nooit negeren.

De verslagen van de Romeinse volkstelling tonen aan dat in de tijd dat Paulus de brief aan de Romeinen schreef er 5.500.000 Israëlieten waren

in de diaspora, de verstrooiing. Over deze verstrooiden is in Daniël 9:7 gesproken als 'hen die veraf wonen in al de landen waarheen Gij hen hebt verstoten' en waarnaar door de profeet Jesaja is verwezen met 'vrede, vrede voor hem die verre is' (57:19); door de Here Jezus toen Hij sprak: 'nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen' (Joh. 10:16). Er woonden 100.000 van deze mensen die 'verre' waren, de 'andere schapen,' in de stad Rome. Van Rome wordt met recht gezegd dat het de hoofdstad van Israël in de verstrooiing was. En aan dit gezelschap Israëlieten was de brief aan de Romeinen gericht.

We kunnen het karakter van deze joden opmaken uit de woorden van Paulus voor Herodes Agrippa, toen hij zei: 'welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken' (Hand. 26:7) en uit zijn meer directe woord tot hen: 'in de eerste plaats dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, omdat in de gehele wereld van uw geloof gesproken wordt' (Rom. 1:8). Deze brief is dus gezonden aan vrome joden. Daarom zal iedere uitlegger, commentator, leraar of vertolker van deze brief, die niet in staat is dit feit te ontdekken, altijd aankomen met foutieve uitleggingen van de dingen die hierin worden geleerd.

De waarheid hiervan wordt stevig onderbouwd als de brief zorgvuldig wordt gelezen. Aan wie anders dan tot Israëlieten kan het zijn geschreven wat Paulus zegt in 2:17: 'indien gij u dan Jood laat noemen, steunt op de wet, u beroemt op God.' Deze woorden moeten wel zijn gericht tot Israëlieten.

Hierop volgend stelt Paulus de vraag: 'wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis?' (Rom. 3:1) en hij geeft daarop ogenblikkelijk het antwoord: 'velerlei in elk opzicht,' of wanneer we wat zorgvuldiger vertalen: 'het voordeel is groot vanuit ieder standpunt.'

Hier spreekt Paulus in de Handelingenperiode en de waarheid die hij verkondigt, gold voor die tijd. Het geldt niet voor vandaag, nu onder Gods huidige betoon van genade de jood op basis van gelijkheid ten opzichte van alle mensen voor God staat. In de genade kan er geen bevoorrechting zijn, anders zou het helemaal geen genade zijn.

Alsof hij de vraag had voorzien: 'wat is dan het belangrijkste voordeel?' verklaart hij: 'in de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd' (Rom. 3:2).

Onder 'woorden' wordt hier elk boek in de Bijbel bedoeld dat tot op dat moment geschreven is. Eenvoudige en eerlijke logica zou het voor allen duidelijk moeten maken dat als I en II Thessalonicenzen, I en II Corinthe,

Galaten en de brief aan de Romeinen die nu geschreven werd, zouden worden toevertrouwd aan de heidense kerken, elk voorrecht dat de joden gehad mogen hebben, verdwenen zou zijn, zelfs voordat Paulus deze brief heeft geschreven. Hierna zou evenwel een verandering in de bedelingen plaatsvinden, door Paulus aangegeven met de woorden in Handelingen 28:28, zodat het volgende woord dat van God zou komen, werd toevertrouwd aan een individu met de naam Timotheüs.

Romeinen 4:1 geeft de onweerlegbare doorslag. Paulus stelt hier, direct gericht tot de mensen aan wie deze brief is gezonden, de vraag: 'wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze voorvader naar het vlees, verkregen heeft?' Dat zijn met recht bijzonder vreemde woorden als Paulus hier tot heidenen zou spreken, zoals velen ons willen laten geloven. Deze woorden zijn op zich al voldoende ons te laten zien dat de brief aan de Romeinen is geschreven aan mensen die directe afstammelingen waren van Abraham, mensen die erfgenamen waren van de beloften die aan hem gedaan zijn.

De woorden van Romeinen 7:1 bevestigen alles wat hierboven gezegd is: 'weet gij niet, broeders, - ik spreek immers tot wie de wet kennen - dat de wet heerschappij voert over de mens, zolang hij leeft?' Zulke woorden zijn niet bestemd voor heidenen en deze woorden moeten we altijd in gedachten houden als dit moeilijke hoofdstuk wordt uitgelegd of geïnterpreteerd.

Gezien hetgeen is gezegd, moet niemand beweren dat ik geloof dat de brief aan de Romeinen joods is of niet voor ons bestemd is. Ik geloof dat Romeinen goddelijk is, niet joods, dat elk stukje waarheid dat daarin staat voor mij is. Een deel van die waarheid is evenwel geschreven aan de Israëlieten in de verstrooiing die in Rome woonden. Dat feit moet worden aanvaard voordat er sprake kan zijn van een juiste uitleg. De correcte interpretatie zal in de volgende studie aan de orde komen.